

Hồi 22

Phốt Qua Hắc Lâu

Quý Ca trầm ngâm một lúc, đoạn nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Tiểu đệ nhận ra mình như con chim trời bạt gió, gió ngưng rồi, lựa hướng hồi quy. Biết về đâu đây ...

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Bằng vào lý trí, nếu người còn lý trí. Nơi nào người cho là đáng về thì cứ về. Việc nào người cho là đáng làm thì cứ làm.

Lệ Tuyệt Linh nối tiếp:

- Trong chốc lát nữa đây, chúng ta sẽ cho người đi. Tùy người quyết định đi nơi nào khác hay là trở về Hắc Lâu. Về Hắc Lâu rồi, người cứ tự nhiên tố cáo, diêm chỉ, cung cấp tin tức cho Hắc Lâu. Chúng ta không hề oán hận người đâu. Chỉ vì bọn ta xét thấy người là con người khá, có thể cùng người kết tình bằng hữu. Bất quá trong tương lai, nếu người còn mang danh nghĩa của Hắc Lâu, gặp nhau rồi thì tình thế sẽ không còn như hôm nay.

Quý Ca gượng cười:

- Ta sẽ tránh chạm mặt. Để không còn phải khó khăn khi bắt buộc phải giữ vững lập trường.

Thân Xương Ngọc cảnh cáo:

- Cũng có lúc người sẽ không tự chủ lấy người được. Khi bàn tay của Tào Nghê còn chụp trên đầu người thì người đừng tiên liệu thái độ nào, nhất là đối với sự việc còn chưa xảy đến. Bây giờ điều trước hết người cần nghĩ đến là cái chỗ trống trong Hắc Lâu mà ta bỏ lại để ly khai. Ta chờ xem người có đảm nhận nổi trọng trách điều khiển Thiên tổ hay không.

Quý Ca cắn răng:

-Đại ca muốn tiểu đệ phải làm sao?

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Ta có muốn như thế nào cũng vô ích, bởi quan niệm dị đồng thì dù người có kính trọng ta, vị tất người đã nghe lời ta. Bất quá ta hy vọng người đừng bao giờ quên đoạn giao tình của chúng ta trong những ngày qua vậy, chúng ta sẽ cố gắng tránh đưa nhau vào tuyệt lộ.

Quý Ca rung rung giọng:

- Đừng bức tiểu đệ quá đại ca ...

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Ta có bức người đầu, ta chỉ nói lên một sự thật, giúp người chuẩn bị tinh thần để đón tiếp một việc sẽ phải xảy ra trong tương lai. Bởi người muốn làm nha trảo, làm chó săn cho Hắc Lô thì làm sao người tránh né được một công tác săn mồi lớn là ta và Lệ lão đệ? Người chắc chắn là bọn ta cùng người sẽ đối trận sau này. Mặc dù bọn ta luôn luôn muốn xem người là bằng hữu.

Mồ hôi đổ ra đầm ướt cả y phục, Quý Ca rên rĩ:

- Đại ca cho tiểu đệ trở về suy nghĩ lại. Tiểu đệ sẽ suy nghĩ lại ...

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Ta đã nói là tùy người. Song ta biết chắc là người chẳng bao giờ có thái độ khác hơn ngày nay. Tâm tánh của người vốn cố chấp, cái gì cố định là cố định. Người thuộc hạng người dù biết rõ là đi tới chắc chắn sẽ đụng tường song vẫn đi.

Lệ Tuyệt Linh xen vào:

-Nói làm chi nữa, lão ca. Đối với hần, đệ có cái ơn cứu mạng, song hần không phải là Thân Xương Ngọc, cho nên những gì đệ có thể nói với lão ca lại không thể nói với hần. Chỉ nên phớt qua để nói rõ lòng mình, chứ đừng hy vọng hần nghe. Do đó nói nhiều vô ích. Lão ca nói mãi, hần sẽ tưởng bọn ta van cầu hần đấy. Cứ để tùy hần là hơn. Bọn ta sẵn sàng chấp nhận thái độ của hần trong tương lai, bất cứ dưới hình thức nào. Đừng bao giờ gây cho hần cái cảm tưởng là phải miễn cưỡng làm một việc mà hần không cam tâm tình nguyện.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Lão đệ có lý ! Chúng ta nên chấm dứt tại đây. Y cũng chẳng phải là kẻ thiếu vắng tim óc, y cũng biết chọn cho hần một con đường.

Lệ Tuyệt Linh tặc lưỡi:

- Mình đi thôi, lão ca !

Thân Xương Ngọc liếc sang Quý Ca hỏi:

- Còn hần thì sao?

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Thương thế của hần tuy trầm trọng thật nhưng đệ đã áp dụng phương pháp cấp cứu, sinh mạng không đáng ngại nữa, chỉ cần tìm đại phu tiếp tục chữa trị trong một thời gian ngắn là hần sẽ khôi phục nguyên trạng. Đệ tin rằng hần có thể tự lo liệu được việc đó.

Quý Ca thốt:

- Nhị vị cứ đi, tại hạ tự chiếu cố cho mình được.

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Nếu vậy thì bọn ta đi đây.

Quý Ca cố buông tiếp một câu:

- Thân đại ca, tiểu đệ còn ghi nhớ cái ơn tha chết ...

Thân Xương Ngọc khoát tay:

- Đừng mang ơn ta mà hãy cảm ơn lão hữu của ta thì đúng hơn.

Lệ Tuyết Linh thản nhiên đưa lên ba ngón tay:

- Ba lần cứu người đấy nhé. Mạng người cũng lớn lắm.

Quý Ca thẹn:

- Ta nhớ, nhất định là ta nhớ.

Lệ Tuyết Linh cười nhẹ:

- Ít nhất, người cũng nên biết việc này: Là dưới tay Lệ Tuyết Linh, chết thì có, sống thì không. Người là người thứ nhất được sống sót đó. Ta phá cái lệ cố hữu để tiếp sức cho người bảo vệ cơ đồ Hắc Lâu.

Quý Ca thẹn hơn, song hấn còn nói gì được nữa.

Lệ Tuyết Linh không buồn nhìn hấn, ung dung xuống xe gọi Thân Xương Ngọc:

- Chúng ta đi thôi lão ca!

Thân Xương Ngọc hỏi :

- Đệ đi đứng có tiện lắm không?

Lệ Tuyết Linh so vai:

- Như thường!

Thân Xương Ngọc quay mình:

- Ngựa ở phía kia.

Dậm dài dậm vắng, đôi ngựa song song nện vó đều đều, không nhanh mà cũng không chậm, tiếng vang nghe náo ruột làm sao. Đôi bằng hữu trầm ngâm, tâm tư hướng về những ngày cũ, man mác băng khuâng ...

Lâu lắm, Thân Xương Ngọc cười lên một tiếng, phá tan im lặng:

- Đệ đang nghĩ gì thế?

Lệ Tuyết Linh đáp:

- Nghĩ rất nhiều, về những việc xa xưa, việc hiện tại và cả những việc trong tương lai. Toàn là những ý niệm hỗn tạp, chẳng có đầu và chưa có cuối ...

Thân Xương Ngọc thở ra:

- Trong tương lai, hẳn là chúng ta sẽ gặp nhiều phiền phức với Hắc Lâu là cái chắc. Nếu có cần suy nghĩ thì nên lấy việc đó làm vấn đề. Còn như sinh mạng giang hồ thì ngàn xưa vẫn vậy và ngàn sau cũng thế luôn, có chi lạ mà phải thắc mắc. Đã chấp nhận cái kiếp sống giang hồ thì cứ như là theo gió đưa đi, có nghĩ ngợi cho lắm cũng chẳng có ích gì. Cái gì đến sẽ đến, chúng ta không tài nào không ngăn chặn được. Cái gì không đến thì cho dù có van cầu, nó cũng vắng bóng như thường.

Lệ Tuyết Linh trầm giọng:

- Xem ra lão ca chừng như lãnh đạm với tất cả mọi việc trên đời.

Thân Xương Ngọc lạnh lùng:

- Từ cái ngày nàng Tiệp của ta qua đời thì chẳng biết tại sao, ta đứng đứng với mọi sự trên đời, chừng như nàng ra đi đem theo nguồn vui sống của ta luôn.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Thử lấy một người nữa xem sao? Để lấp cái khoảng trống trong cuộc đời của người. Biết đâu tình yêu mới lại không hàn gắn được vết thương lòng?

Thân Xương Ngọc nở một nụ cười xa vắng:

- Đừng nói là ta thuộc loại đa tình. Sau lần vượt bể ra khơi, không còn ai thích cái thú ngắm nhìn ao hồ nữa.

Lệ Tuyết Linh nhẹ giọng:

- Có lắm người nói thời gian là liều thuốc thần, sẽ chữa được chứng buồn thương trầm trọng nhất.

Thân Xương Ngọc bĩu môi:

- Thời gian ? Thời gian là bao lâu? Bảy năm qua, chưa đáng gọi là một thời gian sao ? Vết thương lòng của ta vẫn còn rướm máu!

Lệ Tuyết Linh chớp mắt:

- Lão ca cứ thử xem. Có lẽ tại người giam mình trong thụ động của cảm tình.

Thân Xương Ngọc vụt cười khanh khách:

- Kỳ quái thật ! Ta tự hỏi là tại sao đệ cứ bảo ta tìm một cái giả tạo để thay thế cho cái chân thật đã mất đi. Thế còn đệ thì sao? Đệ không khẩn cấp cho mình nghĩa là làm sao chứ ? Ít nhất ta cũng có nếm trải qua cái tư vị mặn nồng. Chứ đệ thì năm tháng trôi qua chồng chất lên cái tuổi xuân già, cam sống một đời trinh nữ muôn đời gió thu không lọt vào phòng the sao?

Lệ Tuyệt Linh bật cười sằng sặc:

- Đệ ? Bằng vào đâu mà đặt ước vọng thành vấn đề?

Thân Xương Ngọc kinh ngạc:

- Lại cần phải bằng vào cái gì nữa a ?

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười chua chát:

- Lênh đênh, phiêu bạt khắp bốn phương trời, lấy bốn biển làm nhà, đặt sinh hoạt trong dòng máu đỏ, ngọn gió tanh, rời núi kiếm là vào rừng đao, sống không hy vọng trọn ngày, ngủ không hy vọng tròn đêm. Với tình cảnh đó, thành gia lập thất để làm gì? Ai dám liên can cuộc đời với đệ mà đệ nữ nào làm hại cuộc đời một người khi chưa nắm chắc trong tay một phương tiện nào đảm bảo sự ấm no cho người bạn đường.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Nói về tình cảnh, ta có khác gì đệ? Nhưng ta cũng lấy vợ như thường, có sao đâu?

Lệ Tuyệt Linh thấp giọng:

- Lúc đó hoàn cảnh của lão ca khác với hoàn cảnh của đệ hiện tại. Lúc đó lão ca có định sở đảng hoàng, rất thuận tiện cho người lập gia thất. Lão ca còn lạ gì, từ ngày đó cho đến giờ này, đệ vẫn sống cái kiếp lưu lang khắp sông hồ.

Chàng kết luận:

- Đệ có nhiều bất tiện hơn lão ca, nếu không muốn nói là bất hợp!

Thân Xương Ngọc thở dài:

- Có lẽ đệ thấy cái thảm cảnh của ta rồi sanh lạnh lòng mà không dám tiến xa hơn nữa.

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Có một điểm này, theo nhận xét của đệ là đệ không thích lắm với cái cảnh đủ vợ đủ chồng. Đệ thấy đeo một nữ nhân bên cạnh thì phiền lụy làm sao! Hơn nữa bốn phận gia đình sẽ ràng buộc, đầu óc của đệ như bị đóng khung, những ý niệm khoáng đạt không còn tự do phơ phất nữa.

Thân Xương Ngọc lắc đầu:

- Cái quan niệm của kẻ ngoài vòng là thế, song có vào vòng rồi thì mới biết thế nào là hạnh phúc của một cuộc hôn nhân. Hôn nhân có cái thú của nó, tuy mất chút tự do song bù lại là người hưởng vô vàn hạnh phúc. Có như thế con người mới bằng lòng với cảnh “tử phục thê thằng” chứ ! Chính cái ma lực của nếp sống lứa đôi là động cơ của sự truyền giống, nhờ cái ma lực đó mà nhân loại còn tồn tại cho đến ngày nay.

Họ cùng khuyên nhau, người chưa vợ thì nên lấy vợ, người chết vợ thì nên tục huyền, ai ai cũng có lý do thoái thác, họ còn bàn phiếm với nhau một lúc nữa ...Sau đó, Thân Xương Ngọc chuyển hướng câu chuyện sang vấn đề khác:

- Đối phó với Hắc Lâu đệ đã có biện pháp gì chưa?

Lệ Tuyệt Linh so vai:

- Đánh, đánh chí chết với nhau chứ còn biện pháp gì nữa?

Thân Xương Ngọc liếc mắt thoáng qua chàng:

- Nói thực, cái gan của đệ to quá đấy ! Đơn thân độc lực mà chống đối với một tổ chức có lực lượng hùng mạnh như Hắc Lâu, ta nghĩ trên đời chẳng có mấy kẻ dám làm. Ta phục cái dũng khí của đệ!

Lệ Tuyệt Linh cười khổ:

- Có lẽ đệ can đảm, đệ có thừa dũng khí như lão ca vừa nói. Song đệ đâu có quá ngu mà không biết thế nào là lợi hại. Dù sao thì đương đầu với Hắc Lâu là một việc cực kỳ nguy hiểm. Đệ cũng biết thế lực của Tào Nghê rất lớn, song sự tình do tấu xảo mà thành, chứ đệ có đâu khiêu khích chúng. Khởi sự, trong một phút bất bình, đệ trừng trị tên Cam Đại Hồ Tử. Tuyệt nhiên đệ không biết hắc có liên quan đến Hắc Lâu. Đến khi phát hiện ra chân tướng thì sự đã rồi. Trong trường hợp của đệ, lão ca có lùi bước được chăng? Không lùi được thì cứ tiến. Bởi chúng ta thuộc mẫu người ngẩng mặt chứ không chịu cúi đầu.

Thân Xương Ngọc tiếp:

- Lúc Tào Nghê đưa ra Vong Linh, ta mới biết cái đích nhắm của chúng là đệ, ta hết hồn ngay, mồ hôi lạnh toát ra liền, song ta phải giữ vẻ thản nhiên để chúng không nghi ngờ, rồi âm thầm tìm cách tiếp trợ đệ. Ta không ngần ngại chủ trương ly khai Hắc Lâu bởi không còn cách nào uyển chuyển được nữa trong trường hợp như vậy. Ta tìm đệ khắp bốn phương trời, chậm một ngày chưa gặp đệ là ta lo sợ một ngày, sợ đệ rơi vào tay các toán khác ...

Lệ Tuyệt Linh mỉm cười:

- Lão ca lo lắng quá, chứ chúng đâu có thể dễ dàng thu thập đệ! Bất quá chúng chỉ gây khó khăn cho đệ ít nhiều vậy thôi!

Thân Xương Ngọc gật đầu:

- Ta cũng biết đệ có bản lĩnh cao cường, song bọn chúng đông, lại ở trong bóng tối, trong khi đó thì đệ lại không ngờ là có cuộc săn đuổi sau lưng. Bởi ta biết rõ thực lực của Hắc Lâu, ta còn biết rõ hơn ai hết về hành vi của chúng. Đừng hy vọng chúng tôn trọng quy luật giang hồ. Vì quyền lợi, chúng thản nhiên dẫm chân lên đạo nghĩa

như thường. Bởi chúng mất hẳn tính cách hào hùng nên ta lo sợ cho đệ bị chúng ám toán. Chỉ có ám toán mới mong hạ nổi đệ, chúng biết vậy nên không ngần ngại đưa ra nhiều người, vừa giao đấu với đệ vừa sử dụng ám khí.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Đệ tri ân lão ca! Không ngờ lão ca khẩn trương hơn người trong cuộc là đệ.

Thân Xương Ngọc hỏi:

- Nhưng làm sao đệ biết được Hắc Lô có ác ý với đệ ? Sau khi chúng gây sự với đệ hay là đệ bắt được tin tức từ trước?

Lệ Tuyệt Linh đáp:

- Đệ bắt được tin tức từ trước. Có điều đệ không tưởng là chúng hành động nhanh như vậy.

Thân Xương Ngọc mỉm cười:

-Đệ có cái thuật tiên tri chẳng? Làm sao đệ biết được mưu đồ của chúng?

Lệ Tuyệt Linh thuật lại cái việc tranh chấp số ngọc Miêu Nhân với Kim San Khách Mạnh Ngạn và cuộc tao ngộ với Thạch Nữ Bạch Liên Bình cho Thân Xương Ngọc nghe.

Đoạn chàng cười thốt:

-Nửa rường Miêu Nhân Ngọc đành là có giá trị liên thành, song đệ nghĩ mạng sống của đệ phải quý hơn! Rừng xanh còn tồn tại thì ta vẫn còn củi mà gầy lửa như thường.

Thân Xương Ngọc tặc lưỡi:

-Dù sao hành động của đệ cũng tỏ ra cái đại phương của con người anh hùng đó. Ta hỏi đệ, giả như cái in đó là giả thì sao?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Xưa nay đệ làm những cuộc giao dịch đều phải bắt buộc đối phương phải có một chứng minh. Thấy chứng minh rồi, đệ mới giữ lời hứa. Huống chi đệ nghĩ rằng Bạch Liên Bình không dám lừa dối đệ đâu. Hơn ai hết, nàng rất hiểu cái hậu quả của sự lừa dối, nhất là khi đối tượng của nàng lại là đệ. Hiện tại thì sự chứng minh đó đã cụ thể lắm rồi.

Thân Xương Ngọc trầm ngâm một lúc:

- Ta không ngờ sư huynh của Bạch Liên Bình lại là thủ lãnh bọn vệ sĩ của Tào Nghệ. Hẳn là người thường tiếp cận ta nhất trong Hắc Lô. Hẳn còn nhỏ tuổi song rất trầm tĩnh, thích làm không thích nói. Phải công nhận hẳn là một nhân tài. Nghe nói Tào Nghệ rất tin dùng hẳn. Con người như vậy hẳn là phải có một ước vọng cao xa.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Hẳn tên là gì?

Thân Xương Ngọc đáp:

- Doãn Thanh ! Ngoại hiệu là Bạch Diện Linh Quan. Nghe nói công phu của hẳn đạt đến mức thuần thanh rồi. Tuy nhiên, ta chưa thấy hẳn thi thố tài năng một lần nào. Nhưng căn cứ vào sự ỷ trọng nơi hẳn của Tào Nghệ, ta cũng có thể đoán hẳn có hạng lắm. Về cái thuật dùng người thì Tào Nghệ là tay hiếm có trên giang hồ ngày nay đó.

- Điều đó thì không còn nghi ngờ gì nữa. Lúc đề cập đến Doãn Thanh, Bạch Liên Bình tỏ rõ sự tự phụ, đệ biết ngay vị sư huynh của nàng phải có phần nào tài và đức, có vậy, nàng mới xem hẳn như thần như thánh.

Thân Xương Ngọc nhớ ra một điều gì, suy tư mấy phút thốt:

- Trong tương lai, chúng ta có thể lợi dụng Doãn Thanh để đối phó với Tào Nghệ. Hẳn cần tiền thì chúng ta cung cấp tiền. Hẳn sẽ làm nội tuyến cho chúng ta.

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Theo cái lệ của Bạch Liên Bình thì Doãn Thanh đòi hỏi rất cao, chỉ sợ chúng ta không theo kịp.

Thân Xương Ngọc lộ vẻ tàn khốc:

- Thì ngàn lượng vàng, vạn lượng vàng là cùng, chẳng lẽ hẳn đòi hơn ? Điều quan trọng là chúng đừng bắt cá hai tay thôi!

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Đệ không tin chúng vô sỉ đến mức đó!

Thân Xương Ngọc hỏi:

-Đệ có hiểu nhiều lắm về Thạch Nữ Bạch Liên Bình không?

Lệ Tuyệt Linh lại lắc đầu:

- Không bao nhiêu ! Bất quá đệ chỉ biết nàng là một tay khó trêu thôi. Nghe nói nàng cũng là một phần tử cay độc lắm. Lại quật cường, ngang ngạnh, tàn khốc, lạnh lùng, thiếu vắng hẳn mọi tình cảm. Sở dĩ thế nàng mới lấy cái hiệu là Thạch Nữ.

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Vậy là chúng ta lưu ý đến nàng chặt chẽ hơn một chút.

Lệ Tuyệt Linh nghiêm giọng:

-Lão ca đã làm một việc hy sinh lớn lao cho đệ, đối với cái ân đó, đệ không thể khách sáo như phần đông khách giang hồ, cảm tạ rồi rút. Tuy nhiên đệ không an tâm lắm.

Thân Xương Ngọc cười hì hì:

-So với việc làm của đệ ngày trước cho vợ chồng ta, thì sự hy sinh đó có thấm gì? Bỏ đi , lão đệ !

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Bây giờ chúng ta đi về đâu?

Thân Xương Ngọc đáp :

- Về Trung Điền Sơn ! Hắc Lâu người đông thế mạnh, chúng ta nếu một mình đối một thì chẳng ngán một ai, song phải đề phòng khi đối phương áp dụng chiến thuật biến người. Phàm muốn khai chiến, ít nhất mình cũng phải nắm được cái cơ tất thắng chứ đại gì sính tài mà làm liều như bọn vũ phu thấp trí. Tại Trung Điền Sơn, ta có mấy đệ huynh khả dĩ có thể tiếp trợ chúng ta chống lại Hắc Lâu.

(thiếu vài trang)

Y dừng lại rồi tiếp luôn:

- Tào Nghệ đã có sẵn người nối nghiệp cho y, người đó là Lôi Nhất Phong ngoại hiệu Thiên Tý Đồng Tử, nghĩa nam của y. Hiện tại Lôi Nhất Phong giữ chức tổng quản trong Hắc Lâu, mọi sự phân phái thuộc hạ công tác bên ngoài và điều hành sự vụ bên trong đều do hấn quyết định. Hấn có thực quyền trong Hắc Lâu, cái quyền của hấn vượt hấn quyền của vị phó lâu chủ hiện tại là Càn Khôn Nhất Chỉ Đồ Vô Song. Nắm cái quyền đó, hấn khỏi phải đích thân xuất ngoại, tránh được nguy hiểm. Tào Nghệ muốn cho hấn được an toàn để một ngày nào đó y nằm xuống vĩnh viễn rồi thì hấn sẽ thừa kế ngôi vị Lâu Chủ. Ta biết như vậy nên chẳng bao giờ tin được là y chọn ta làm người kế vị. Và cũng chính sự dụ dỗ của y làm cho ta thấy rõ tâm địa xảo quyệt của y hơn.

Lệ Tuyệt Linh hỏi:

- Đột nhiên mà lão ca được trọng dụng như vậy, Lôi Nhất Phong và Đồ Vô Song không ganh tỵ sao?

Thân Xương Ngọc cười lạnh:

- Họ có là thánh đâu mà không ganh tỵ? Cả hai vừa ghìm nhau mà cũng vừa theo dõi ngấm ngầm từng cử động của ta. Tuy nhiên, bên trong thì họ đố kỵ, ngoài mặt lại hết sức thừa phụng ta, họ sợ ta bất mãn vì họ mà bỏ đi rồi Tào Nghệ sẽ trách cứ họ nặng nề.

Y kết luận:

- Chung quy tất cả đều nằm trong cái thuật của Tào Nghệ, y muốn cho mọi người đều dòm ngó lẫn nhau, cho nên có cái sự phân quyền đảo điên như vậy, để ai ai cũng tự xem mình là quan trọng và cố rình rập lẫn nhau, tìm sơ hở mà hạ nhau, lập công với Lâu Chủ. Không ai dám phản.

Lệ Tuyệt Linh gật đầu:

- Tào Nghệ quả là một con cáo già!

Thân Xương Ngọc hừ một tiếng:

- Cái đó thì hẳn rồi!

Đêm sắp tàn, bình minh ló dạng nơi phương Đông.

Lệ Tuyệt Linh ngáp dài thốt:

- Tìm nơi nào làm một giấc đi lão ca, qua một đêm náo nhiệt, đê mê mệt mỏi vô cùng.

-----o o O o o-----